

Αφετηρία ΗΣΑΠ Πειραιάς

6 ΠΟΙΗΤΕΣ – Διαβάζουν οι: Χάρης Ιωσήφ, Γιάννα Μπούκοβα, Λένα Καλλέργη, Αλέξιος Μάινας, Χ. Ιωσήφ (2^ο), Ειρήνη Μαργαρίτη, Έλσα Κορνέτη.

Χάρης Ιωσήφ

[Τα μέσα μεταφοράς]

Τα μέσα μεταφοράς
Που τώρα μας απομακρύνουν
Προβάλλουν σε γυάλινα κάδρα
Τα στιγμιότυπα της πόλης

Πώς να 'ναι οι περαστικοί σου

Οι δικοί μου βιάζονται
Προς την κατεύθυνση
Του τελευταίου μας φιλιού
Αφού εκεί κρέμασα
Το νήμα που τους ενώνει

Σε ένα δρομολόγιο
Προσωπικής πορείας
Προς τις αλλεπάλληλες
Απώλειές σου

(Απόστιχα σιωπής, εκδ. Περισπωμένη, 2017)

~.~

Γιάννα Μπούκοβα

Κύρου Παιδεία

Λοιπόν;
Να γίνεις άνοιξη
να γυρνάς το κεφάλι σου σε κάθε αστραπή
να κοιμάσαι κάτω απ' τα γεφύρια;

Μόνο τη μύτη σου να βγάλεις έξω
και σε περικυκλώνουν στο άγπε σβήσε
εκείνοι με τα σκληρά ναρκωτικά
Νομίζεις ότι όλα είναι δυνατά
Ανοίγεις ένα φερμουάρ στον ουρανό
και βλέπεις κάτω από το μαύρο της δερμάτινο
τη νύχτα
γυμνή από τη μέση ως το λαιμό
Άκουσε τι σου λέω

*Αλλά και σήμερα ο ένας της μαστός
ανέτειλε επάνω απ' όλες τις επαρχίες*

Άκουσε τι σου λέω
Γιατί δε γυρίζεις πίσω στα τρένα

που τόσο πολύ αγάπαγες μικρός
κι ας έχουνε τη φαντασία βουβαλιού
κι ας βγαίνουν κάτω από το μαύρο βερνίκι
των παπουτσιών τους
όταν ξεθωριάζει
άλλα χρώματα πιο περασμένα
πιο φωτεινά
αλλά έχουν και ένα προσόν που βάζει
τον άνθρωπο σε σκέψεις
ότι δηλαδή πάντα γνωρίζουνε καλά
ανάστροφα το δρόμο
πάντα γνωρίζουνε καλά το δρόμο για το σπίτι
Γιατί πού ακούστηκε πάνω στις γραμμές να χάνεται το τρένο

Ίσως μια φορά μόνο κάποτε στη Ρωσία

(*Ο ελάχιστος κήπος*, εκδ. Ίκαρος, 2006)

~.~

Λένα Καλλέργη

Το φύλο μιας μέρας στο τρένο

Όμορφος που ήσουν
Το πρόσωπό σου μισό ψάρι
Μισό φίδι
Μισό γύπας που μελαγχολεί
Τα μάτια σου ακοίμητες λίμνες
Τα χείλη σου διασταύρωση ορτανσίας και νέγρας
Τα λόγια σου έξω απ' τα παράθυρα
Μάνταλα
Τα μαλλιά σου καπνός

Ας έπεσα έξω
Στην ώρα άφιξης του έρωτα
Στις καλές μέρες για απόγονους
Και στην τοποθεσία των σταθμών

Ξέρω ότι ήσουν love story
Γιατί σου έγραψα ποιήματα
Κι αναμφίβολα
Η Τετάρτη είναι αγόρι.

(*Περисσεύει ένα πλοίο*, εκδ. Γαβριηλίδης, 2016)

~.~

Αλέξιος Μάινας

Το τρένο για το Λένινγκραντ

Σαράντα πόντοι από κάτω.

Μια γυναίκα στο σταθμό των υπεραστικών συρμών
σηκώθηκε απ' τη σειρά με τις σιδερένιες καρέκλες
και περπάτησε λίγο στο χιονάκι της αποβάθρας προς νότια
όπου φανταζόταν την άνοιξη,
πριν σταθεί στο κράσπεδο με παράλληλους
τους μηρούς στο καλσόν
πάνω απ' τις μισοθαμμένες ράγες.
Φορούσε ένα πράσινο κασκόλ που καθρεφτίζουν τα μάτια της
κι έναν υγρόφαιο αέρα με σκούφο
που μεγάλωνε κατά μία έννοια τα πόδια.
Μικρό σουλάτσο με στάση,
σίγουρα χωρίς να βλέπει τι κοιτάζε.
Ύστερα ήρθε το τρένο, χτύπησε η καμπάνα,
κατέβηκε ο σταθμάρχης, βγήκαν οι μεθυσμένοι,
άνοιξε η πληγή, τέλειωσε η διάρκεια της εποχής
και ξεκίνησε αυτό που είμαι τώρα όταν επιμένω.

(*Το περιεχόμενο του υπόλοιπου*, εκδ. Γαβριηλίδης, 2011)

~.~

Χάρης Ιωσήφ

Απόστιχα σιωπής

Οι οξειδώσεις των παλιών σταθμών
Αναδεικνύουν τις χαράξεις του Χρόνου

Οι επιφάνειες στις έρημες αποβάθρες
Κοιμητήρια ονομάτων
Φέρουν τον αχό μιας αόρατης ροής
Ενός αστείουτου πλήθους

Αποχαιρετισμών

**

Οι ταξιδιωτικοί χώροι
Δεν μας υποδέχονται
Αδιαφορούν για τις παρουσίες

Τα κάδρα στους τοίχους
Κρεμάστηκαν από υπαλλήλους
Σιδηροδρομικής εταιρείας

Τα καθίσματά τους
-Αυτά είναι άλλο-
Αυτά μας υπομένουν
Σημαδεμένα από τις τριβές
Των περαστικών σωμάτων

Αναμένουν την αναχώρηση

Την αναμόρφωση του χώρου
Όπου συντελείται τούτη
Η καθεστηκυία πράξη.

(*Απόστιχα σιωπής*, εκδ. Περισπωμένη, 2017)

~.~

Ειρήνη Μαργαρίτη

Ένα γκρι περιστέρι

Μια πολυκατοικία πετάει. Χωρίς φτερά. Απλώς είναι στον αέρα. Δεν είναι το σπίτι μου. Το σπίτι μου είναι απέναντι. Εγώ το κοιτάω. Περίεργο. Δεν φοβάμαι. Δεν φοβάμαι τη σκιά του. Φοβάμαι μόνο για τα ρούχα που βλέπω απλωμένα. Μην πέσουν. Από τόσο ύψος δεν θα τα καταφέρουν. Ένα πρωί μπήκα στο τρένο για να πάω στο τρένο, για να πάω κάπου –δεν θυμάμαι που– δεν έχει και σημασία. Με προσπέρασε ένα παππούς που κρατούσε στο χέρι του ένα θαύμα. – Όχι, ένα παιδάκι. Το είχε πάει βόλτα να μετρήσουν πόσες φορές περνάει η ζωή και φεύγει. Πόσοι άνθρωποι δεν κοιμούνται τα βράδια μα ξυπνούν το πρωί μ' ένα γκρι περιστέρι στο στήθος τους. Όχι εγώ. Οι άλλοι. Οι άλλοι με ένα γκρι περιστέρι. Εγώ είμαι.

~.~

Έλσα Κορνέτη

Η ομοιομορφία της παραμόρφωσης

Δεν τους κοιτάζεις
μα είναι εκεί
στέκονται
σπίρτα μπηγμένα στην άμμο
όρθιοι
χωρίς πρόσωπα,
μόνο με το γκρι ξεθωριασμένο
χρώμα της υπογλυκαιμίας
που παίρνουν
τα μάτια τους
στο μετρό
όταν σε κυκλώνουν
με νηστικά πρωινά χνώτα

όταν επιδέξια
σε ακουμπούν
με σώματα αδέξια
όταν με μάτια κάμερες
ξετυλίγουν το αλουμινόχαρτο
για να καταβροχθίσουν
ένα κομμάτι της σοκολάτας σου

Το κοπάδι
Όλοι ίδιοι
αυγά
που μόλις αφίχθηκαν
από το μεγάλο εκκολαπτήριο
Τόσο αδύναμοι
τόσο απροστάτευτοι
γεμάτοι ανασφάλειες
Ταλαντεύονται στο βαγόνι
μαραμένοι και χλωμοί
ντυμένοι με τα τσόφλια τους
έως ότου θρονιαστούν
στο γυάλινο κουβούκλιο γραφείο
για να αποδείξουν
θεαματικά
ότι υπάρχουν

(*Κονσέρβα μαργαριτάρι*, εκδ. Γαβριηλίδης, 2011)